

РЕШЕНИЕ

№ 6369

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 18.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4266** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на П. С. М., б.ж. С., починал по време на делото и на негово място конституирана сестра му С. С. И., единствен законен наследник, срещу Столична община, поради бездействие на нейни служители довели до неприключване на отчуждителното производство, в което ищец и конституираната на негово място ищца са били страни, като поради неизпълнение на съдебно решение, продължително бездействие и настъпилите междуременно законодателни промени, ищците не са получили предвидено като обезщетение равностойно имотно обезщетение по отчуждително производство по реда на З.; ППЗТСУ (отменени) започнало през 1980 г. Претенциите на ищцовата страна са установени – 18000 лева имуществени вреди, от невъзможността да се ползва отнет, но не обезщетен по предвидените начини имот за период 01.06.2015 до 26.05.2020 г. По същество, размера на обезщетението е определен в условията на чл. 214, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК за 26903,50 лева, съобразно заключение на изслушана СТЕ, ведно със законна лихва от завеждане на исковата молба. Претендира се присъждане на съдебно деловодни разходи по приложен списък.

Ответникът, чрез процесуален представител изразява становище за неоснователност

на иска. Прави възражение за изтекла давност, тъй като според представляващия, обезщетението се формирало от наем на имота. Оспорва претенцията по отношение на площта на отнетия имот, която по силата на съдебно решение, влязло в сила била 834 кв.м. Претендира юрк. възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адв. възнаграждение.

Участващия в процеса прокурор от СГП дава заключение за частична основателност на исковата претенция, като се съобрази площта на имота, определена на 834 кв.м., съобразно вл. в сила СР.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Със Заповед № А-О-07-2054/23.09.1980 г. на председател на ИК на СГНС издадена на основание чл. 95 З., е извършено отчуждаване в полза на държавата на имот пл. № 93, кв. 27, местност вилна зона „Киноцентъра – I част“. С нотариални актове за дарение на недвижим имот съответно № 128, том L., дело №16500/13.08.1975 г. и № 129, том L., дело №16500/13.08.1975 г. С. С. М. и П. С. М. се легитимират, всеки един от тях, като собственик на 600/1560 ид.ч. от неурегулирано празно място цялото с площ 1560 кв.м., находящо се в землището на кв. Д., м. „Р.“. С протокол от 30.09.1975 г. по дело № 3513/1975 г. по описа на Софийския районен съд е одобрена съдебна спогодба между П. С. М., С. С. М. и С. Г. Р., като в дял на първите двама са възложени по 780 кв.м. от празно дворно място с пл. № 93, находящо се в землището на [населено място]-С., Киноцентъра - I ч.

Със заповед № А-0-07-2054/23.09.1980 г. на председателя на ИК на СГС, постановена по пр. № 133/1978 г., на основание чл. 95 от З. е отчужден в полза на държавата недвижим имот пл. № 93 от кв. 27 м.в.з. „Киноцентъра - I ч.“ от собствениците П. С. М. и С. С. М. за предвидено по застроителния и регулационния план мероприятие „улица и озеленяване“. Размерът на обезщетението е определен в размер на 1738 лв. Към заповедта е наличен оценителен протокол от 31.07.1980 г., в който е посочено, че се отнася до рег.пр. № 133/1978 г. Съгласно същият предмет на оценка са частта от имот пл. № 93 за улица и озеленяване, както следва: за озеленяване 684 кв.м.; за улица 150 кв.м., По отношение развилата се административна процедура и актовете, с които приключва е проведен съдебен контрол и с вл. в сила решение на СГС/III отд., постановено по д. 674/1980 г. е изменена оценката на отчуждаема част и увеличена, само по отношение на подобрения, както и отменена заповедта на председателя на ИК на СГНС в частта за парично обезщетяване и преписката е върната на административен орган за издаване заповед за имотно обезщетение на собствениците – П. Ст. М. и С. Ст. М..

Безспорно е, че отчуждението, считано от 1981 г. не е проведено в дължимите нормативно етапи, не е приключена отчуждителна процедура, праводателят на ищцата е водил множество административни и съдебни производства, като последните приключват с влезли в сила актове в негова полза. Към исковата молба са приложени становища на кмет на СО, г-н ББ и омбудсман на РБ за наличие на скандализиращо бездействие на общинска администрация по отношение на П. М. и С. И.. Самият времеви период от 1981 г. до 2020 г. от 40 календарни години, през който администрацията не провежда дължимата по закон, или какъвто и да е нормативен акт, отчуждителна процедура по обезщетяване, а е завзела и унищожила имота, в границите от 1980 г. е бездействие, което не се нуждае от коментар и доказване. Фактическото бездействие по отчуждаването не се спори и в отговора към исковата

молба по приети от съда за установени обстоятелства. Имотът е отчужден за улица и озеленяване. Това става през 1982 г., като върху целия имот пл. № 93 от кв. 27, в.з. Киноцентъра I част е изпълнена улица и озеленяване. По делото бе изслушана и приета СТОЕ, която дава заключение за регулационния статут на имота. По реда на съдебния контрол в АССГ са водени дела от ищцовата страта, в частност починалия ищец, което е аргумент за този състав безкритично да приеме, че е налице бездействие от страна на общинската администрация, вместо действие по силата на нормативен акт и съдебно решение на СГС.

По делото е изслушана експертиза по поставени от ищцовата страна въпроси. Според заключението на СТОЕ, съгласно кадастралната основа на стар РП от 1958 г., ПИ 93, кв. 27, в.з. Киноцентъра I част възлиза на 2236 кв.м. По приложена по делото комбинирана скица, според експерта през 1958 г. е приет стар регулационен план с указани площи за озеленяване и улици, които са съответно 723 кв.м. и 370 кв.м., образуван е УПИ I-93 с площ от 977 кв.м., на който са придадени по регулация 171 кв. м от ПИ 92 и ПИ 94 от ПИ 93 към УПИ – II-94 се придават 255 кв. м. и 76 кв.м. към УПИ VI-845.

По делото е приложен оценителен протокол от 31.07.1980 г. на комисия по чл. 265 от ППЗТСУ, ценен в заключението на СТОЕ, според който са оценени 684 кв.м. за озеленяване; за улица 150 кв.м., равняващи се па S ид. Част от площта за улица за сметка на СГНС; [улица] и 156-157-198 – общо 170 кв.м. пред лицето на УПИ I-93, отреден за същия имот се отстъпва безвъзмездно; през лицето на УПИ II-94 – 37 кв.м. за заплащане и пред лицето на УПИ VI-845 – 35 кв.м. Общо отчуждаема площ от имота на ищцата – 906 кв.м., към която се прибавят и площи за безвъзмездно отчуждаване за улици и придаваема площ, по регулация от УПИ II-94 и УПИ VI-845, което според експерта сумарно дава площ на имота от 1557 кв.м. при допуснатата технологична грешка от 3 кв.м. общо за площ от 1560 кв.м. Ищцовата страна, чрез пълномощник поддържа становище, че считано от 1982 г. имотът на ищцата не съществува, а отнетата за общински нужди площ на имота е от 1560 кв.м. В тази площ имотът е бил предмет на разпоредителни сделки между П. М. и С. М. и това е била действителната площ на имота. При преценка какъв е бил предметът на отчуждаване, съдът следва да сравни безспорни писмени доказателства за площта на имота. Според приложени доказателствени актове за собственост няма спор, че имотът е с площ от 1560 кв. м.; в хода на проведен през 1980 г. съдебен контрол върху отчуждителната заповед, съдът не коментира площ на имота. По протокол на комисията по чл. 265 от ППЗТСУ/отм./, отчуждения имот се смята върху 834 кв.м., като се вземе предвид сумата по протокола, с изваждане на 70 лв. за насаждения. Върху тази квадратура е присъдено и окончателно обезщетение за имота по решението на АССГ – а.д. 9091/2020 г. При безспорни доказателства, съдът е мотивиран да приеме, че имотът е отнет в действителната и документално доказана площ от 834 кв.м. Окончателно отчуждителното производство приключва по отношение на имот от 834 кв.м., за което има влязло в сила решение на АССГ в производството по определяне на справедливо обезщетение. Съдът в този състав следва да спомене и площта определена от комисията по чл. 265 от ППЗТСУ /отм./, която е 834 кв.м. /тази по т. 1, б. „а“ и „б“ от р. II на протокола/.

Съдът не може да цени действията на общинската администрация във връзка с отчуждителни процедури по регулация за части от имота на ищцата. Ако се смята, площта която е била определена за отчуждаване, по протокола от 31.07.1980 г.

оценката е за отчуждена част за озеленяване – 634 кв.м + 150 кв. м за улица + 35 кв.м придавана част към съседен имот + 37 кв.м. придаваема част към съседен имот. За разликата от 726 кв.м. по неизяснени причини съдът няма данни да е била предмет на оценяване към 1980 г. Това, което ищецът е притежавал към започване на отчуждителната процедура е S идеална част от недвижим имот пл. № 93, кв. 27, по плана на в.з. „Киноцентъра I част“. В случая, съдът кредитира заключението на СТОЕ за тази квадратура, явяваща се разлика до площта на имота по актове за собственост. Заключението на СТОЕ по отношение на имота на ищцата се смята върху площта от 1560 кв.м. Ответната страна възразява тази площ, като твърденията ѝ са затова, че ищецът е бил собственик, но на S ид. Част от имот от 834 кв.м. Това възражение, се приема, но ответник не твърди и не противопоставя доказателства да е имало обезщетяване на ищците за останалата част от площта на имота им от 726 кв.м.

Вещото лице дава заключение, че индуктивната пазарна стойност на наема, като аналог на обезщетение на имота от 1560 кв.м. за исковия период от 01.06.2015 до завеждане на исковата молба е 53807 лева. В с.з. е направено уточнение по отношение на обезщетение от неползването на имота от 834 кв.м. за исковия период в размер на 39750,32 лв

Допустимостта на иска се основава на твърдението за незаконосъобразни бездействия на ответника, които в съответствие с чл. 204, ал. 4 от АПК подлежат на преюдициален контрол в производството по исковите за обезщетения. В настоящия случай искът е допустим, доколкото се твърди от ищцовата страна наличието на незаконосъобразно бездействие на служители на общината за изплащане на обезщетение, в резултат на проведена отчуждителна процедура по реда на З..

В производството по обезщетение за вреди по ЗОДОВ, както и в общия исков процес, ищецът носи тежестта да докаже иска си по основание и размер. Доказването на основанието на иска се свежда до установяването на фактите, от които ищеца черпи съществуването на спорното право на обезщетение. Установената в чл. 154, ал. 1 от ГПК тежест на доказване се изразява в провеждането на пълно главно доказване на релевантните за правото на обезщетение факти. Фактическият състав на отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ включва незаконосъобразен административен акт, респ. в случая – бездействие на държавен орган при изпълнението на административна дейност, наличието на вреда от акта и причинна връзка между него и вредоносния резултат. Реализирането на отговорността на държавата е обусловено от кумулативното наличие на всеки от елементите от състава на отговорността.

Съдът намира, че обезщетяването на ищците, изразяващо се в изплащане на дължимо обезщетение което да възмезди отнетия им по реда на З. имот, представлява фактическо действие служители на общинската администрация.

Видно от приложените към делото доказателства, кореспонденцията между ищците и Столична община за разлика от отнемането на имота през 1980-1982 г. е продължило 40 години. За съда, бездействието е престъпно, като се вземе предвид и това, че за този период градоустройството на мястото, където е бил имота на ищцата (останала единствен собственик, предвид кончината на брат ѝ, без да получи елементарно удовлетворение) е променено и ако към 1980 г. на това място не е могло да се извършва строителство, сега е гъсто населено и застроено, а пазарните цени за този район на СО надминават 2000 евро/кв.м. за празно място.

По силата на З. и съдебно решение по гр. дело № 6474/1980 г., по описа на 3-то гр.

отд. на СГС общинската администрация е била задължена да посочи конкретен обект - имот, който да послужи за обезщетение в отчуждителното производство. Такъв имот не е посочен от общината, следователно липсва изпълнение на фактическо действие от страна на нейни служители, които е трябвало да осигурят съответен на отчуждения имот. В случая е налице неизпълнение на съдебно решение от 1981 г., поради бездействие на общинските администрации, тоталитарни или демократични. Претенцията не е за наем, в какъвто смисъл и не следва да се обсъжда възражението на ответника за погасителна тригодишна давност. Исковата сума, а и самият иск е за обезщетение затова, че не се приключва отчуждение, а има доказано и установено завземане и промяна собствеността и предназначението на отнетия принудително имот.

В резултат на това бездействие не е довършена процедурата по обезщетяване на ищцата и същата следва да получи обезщетение по реда на ЗОДОВ за причинените вреди.

Налице е и причинно-следствена връзка между твърдяната вреда и неприключило отчуждение, което да послужи за обезщетение. Пряко и непосредствено е засегнат патримониумът на лицата, доколкото същите не са получили равностойно обезщетение за отчуждения им имот в пълнота. Съдът не намира приложимост на възражението за неоснователност на исковата претенция. Нито З. и ППЗТСУ (отменени), нито ЗОДОВ предвиждат невъзможността да се предостави имотно, впоследствие - парично обезщетение, съобразно влязъл в сила административен акт, или заместващо го съдебно решение като основание за освобождаване на задълженият субект, в случая ответника СО, от законовото задължение да приключи отчуждителната процедура с окончателен акт.

Що се отнася до последната предпоставка – наличието на вреда и нейния размер, съдът намира, че са налице имуществени вреди, настъпили за ищцовата страна. Съдът следва да цени в какъв размер се дължи обезщетение по реда на ЗОДО, в изпълнение на предпоставките за обезщетяване по този ред. Следва да се отговори, че обезщетението за 834 кв.м. е било по ЗОБС, а правното основание на исковата претенция е по закон, различен от споменатия.

По отношение на претендираните 26903,50 лв. имуществени щети, представляващи обезщетение за S ид. част от целия отнет имот от 1560 кв.м. от невъзможност да се ползва собствеността и/или да се вършат разпоредителни действия с имота за пет години назад, съдът следва да се произнесе с позитивен акт и в претендирания размер, защото дори да е обвързан от два съдебни акта, определящи площта на имота, подлежащ на обезщетяване на 834 кв.м., считано от 1982 г. собствеността на имот пл. № 93, кв. 27 по плана на кв. Д., м. „Киноцентъра I част“ е прекратена поради действия на СГНС/СО, продължили в 40 годишно бездействие. Съдът в този състав е обвързан от тези решения, но не и от основанието им и не може да се обвърже с отчуждена през 2020 г. площ от 834 кв.м., а през 1982 г. да се отнеме имот от 1560 кв.м за който следва да се присъди обезщетение. Обезщетението е дължимо, считано от датата, сочена в исковата молба, тъй като и тогава, от 01.06.2015 г. ответната страна проявява бездействието си.

В резултат на това бездействие не е довършена процедурата по обезщетяване на ищцата и същата следва да получи обезщетение по реда на ЗОДОВ за причинените им вреди.

Съдът, като съобрази заключението на СТЕ, прието като обективно, определя

дължимост на обезщетението за имуществени вреди в размер на 26903,50 лева - обезщетение за невъзможност да се ползва имота, чрез получаване на доходност, ако ищцата е имала възможност да го ползва в обема, определен по отчуждителната преписка от 1980 и съдебното решение на СГС от 1981 г. Дължимото обезщетение е посочената сума, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Сумата е доказана, като половината от определеното от СТОЕ обезщетение за целия имот от 1560 кв.м.в размер на 53807 лева, съобразно исковата претенция.

При условията на чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ в тежест на ответника се възлагат направените от ищите разходи в размер на 400 лева за СТЕ. Определеното възнаграждение за процесуално представителство е в размер отговарящ на фактическата и правна сложност, като се вземе предвид и продължителността на процедурата, което не е по вина на съда или ищцовата страна. Възражението за прекомерност на адв. възнаграждение не се уважава, тъй като е неоснователно.

Воден от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 53 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на С. С. И., ЕГН [ЕГН] сумата 26903,50 (двадесет и шест хиляди деветстотин и три, 50) лева, представляващи обезщетение за настъпили имуществени вреди за период от 01.01.2015 - 26.05.2020 г. от незаконосъобразно бездействие на служители на Столична община, ведно със законната лихва, считано от предявяване на исковата молба - 26.05.2020 г., до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на С. С. И. ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 1510 лв. /хиляда петстотин и десет/лева, представляващи направени разноси в настоящото производството.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: